

мѣ. Тукъ са сирѣ носило и египтянинътъ, като заповѣда на робитѣ да са оттеглятъ съ носилото въ лозята и да са затулятъ отъ любопитството на случаенъ нѣкой пътникъ, покачи са самичакъ, ако и да бѣ още слабъ и са подпираше съ тояга, по стръмната о-ъзи и неудобоходима урва на Везувій.

Небето бѣ вече тихо и нито капка дъждъ падаше вече и само отъ лозовитѣ листове като са отърваше прѣскаше по земята.

«Чудны страсти, неприличны на философъ, мисляше египтянинътъ ма принудихъ за да остави олъра на болестта си, мене който и здравъ живѣяхъ съкоги изнѣжено и роскошно, и да предпиемъ нощемъ трудно пътуване, но любовта и отмѣстванѣето когато са приближаватъ до цѣльта си преобразуватъ и самия тартаръ въ Елисейски полета.»

Чиста и мианхолическа отъ срѣдъ небето свѣтъше луната надъ пѣтя покойто вървѣше Арбакъ и са огледваше въ сѣка барчна отъ набрания дъждъ. Арбакъ гледаше щцата свѣтлина колто водяше стѣпкитѣ на любовницитѣ, предмета на отмѣстванѣето му; по червената свѣтлина не бѣше като понапредъ явственна, защото исчези противоположността на мрачността на облачното небе.

Като наближи най подирь до входа на пещерата, сирѣ са за да си отпачине, и тогасъ съ стѣпка тиха и величественна влѣзе въ отвратителныя вертепъ.

Лицца скочи като видѣ новия този пріятель, и извѣсти посиванѣето му съ продължително рѣмжене.

Вѣщницата бѣ сѣдила и на лицето ѝ бѣ изобразено навжсено и погребално спокойствие. Ранената змия лежеше предъ краката ѝ покрита съ сухи листове, но остроокійтъ египтянинъ съгледа тосъ часъ кожата на животното която лъщеше отъ огня, а то ту са свиваше ту са развиваше въ знакъ на болестта си и на неотмѣстената си ярость.

— Долу животно! извика както преди малко бабичката, а лиццата са смири както понапредъ клекижла, но внимателна.

— Стани, служителко на нощта и на мрака, рече Арбакъ на вѣщницата съ повелителенъ тонъ; тука е дошълъ да те поздравя единъ който е по горенъ въ науката ти. Стани да го почетешъ.

Тъзи думы като чу бабичката впи очи въ голѣмия и начумеренъ образъ на египтянина. Прегледа го безъ да мигне, когато той стоеше отъ прѣдъ ѝ обвитъ въ азиатска одежда съ рѣцъ кръстосаны, и съчело гордо и превъзнесено.

— Кой си ты? попыта тя най подирь. Кой си ты що са хва-